

Den Korte, av Petra Werner

(Utdrag ur manuset)

Scenen uppdelad i två delar: Till höger ett sällskap kring ett middagsbord, färger, prylar, människor, ljud och rörelser. Till vänster ett mörkt avgränsat rum med en knappt skönjbar glipa från en dörr, stillhet. Personen F förekommer i båda scenerna.

Middagsbordet:

A: Idag när jag kom in till Svea så höll hon på att tala med någon, rakt ut i luften.

B: Det är väl inget ovanligt att gamla pratar för sig själva?

A: Det där tror jag faktiskt är en fördom. Senildementa kanske, ja, men Svea har i alla fall inte gjort det tidigare. Och det kändes mer som om hon verkligen pratade med någon. Som om det var någon annan i rummet.

C: Vad sa hon då?

A: Hon svarade liksom på frågor. ”Jag vet inte”, och ”lärarinna, kanske” minns jag att jag hörde. Ungefär som om någon frågade henne vad hon ville bli.

B: Den frågan fick man ju hela barndomen. ”Vad vill du bli när du blir stor”.

C: Vad har Svea gjort i sitt liv då, har hon jobbat eller varit hemma?

A: Ja, den berättelsen är rena ”Barnen från Frostmofjället”. Hennes mamma gick från dörr till dörr med barnen och tiggde. Det fanns ingen pappa med i bilden såvitt jag förstår.

C: Tänk att det faktiskt inte är så länge sen folk hade det så i Sverige.

A: Hon hade en halvbror som gick på aftonskola och blev ingenjör sen, men mer än så vet jag faktiskt inte om henne. Det lustiga är att när jag frågar henne om hennes liv så svarar hon alltid irriterat med samma sak: ”Varför skulle folk ständigt fråga vad jag ville bli när jag blev stor?”

D: Jag funderar fortfarande på vad jag ska bli när jag blir stor.

C: Ja. När är man vuxen egentligen?

E: Man behöver väl inte problematisera så mycket. En vuxen är en som vuxit upp, punkt slut.

A: Det var hur som helst lite märkligt med Svea. Nästan lite skrämmande faktiskt. Det kändes precis som om någon var där med henne, i rummet.

D: Min farmor berättade en gång att hon hade sett små barn kliva ut ur en spricka i väggen.

B: Jisses? Det låter ju nästan som en psykos?

D: Nej, då, hon var inte ens särskilt glömsk eller virrig. Tvärtom. Jag kom att tänka på det när du nämnde det där om Svea. Man kanske kan utveckla helt nya förmågor om man blir riktigt gammal men slipper drabbas av senilitet.

E: Eller så blir man beredd att hitta på vad som helst för att slippa ha det tråkigt.

A: Hur är det med Dick nuförtiden? Det var länge sen jag hörde nåt.

B: Apropå ”tråkig” menar du? Ja, hans ungar hade visst blivit utsatta för nåt ruskigt skämt av Theo och Matti.

C: Theo och Matti? Vilka är det?

B: Traktens vandaler. ”De andras ungar”, ni vet.

F: Äsch, de hade bara klätt ut sig och ringt på dörren, men Sverre och Katrin var ju ensamma hemma.

E: Jag har inte släppt det där om vad en vuxen är ännu. Jag skulle vilja definiera en vuxen såhär: en kropp i vilken cellerna förnyas med en avtagande hastighet, det vill säga, ett åldrande har tagit sin början. En nedförsbacke helt enkelt.

B: Nedförsbacke? Det låter onödigt pessimistiskt. En vuxen är väl helt enkelt en individ som kan hållas ansvarig för sina handlingar, och som kan förväntas ha anpassat sig till det samhälle hon lever i.

E: (*tillgjort*) Vidare bör det givetvis inte föreligga risk för impulsgenombrott, utan en viss självbehärskning är alltid att föredra.

B: Du behöver inte alls driva med mig.

E: Det lät bara så väldigt självklart.

D: Ja, på gränsen till förnumstigt faktiskt.

B: Förnumstigt. Vad tusan betyder det?

A: Men vad gjorde de då, de där busungarna? Hemma hos Dick, menar jag.

E: De hade tagit reda på att Sverre och Katrin skulle vara ensamma hemma en kväll. Theo dränkte in sin kompis i ketchup och styrde ut honom i vampyrtänder och en mantel. Och Dicks kåk vetter ut mot gården, eller snarare mot en park...

B: Det är ju bara skog omkring hans hus. Det ligger perfekt. Hade gärna bott där!

C: Men det ligger ju så ödsligt, det är nästan lite otäckt. Jag tycker det är skönt att ha andra i närheten.

B: Grannar finns ju, de är bara på lite behörigt avstånd.

D: Om *jag* skulle definiera en vuxen så skulle det vara någon som har gjort upp med sitt förflutna så pass att hon kan leva utan att i varje ögonblick vara styrd av det som hänt i hennes barndom. Hon är fri från infantila reaktionsmönster, och kan tillåta sina egna barn att vara barn.

A: Kanske att man till sist slutar vara rädd åtminstone. Att vara vuxen kanske är att slippa vara rädd.

D: Ja. Enkelt uttryckt är ju ändå en vuxen en som slutat med att ge tingen magiska krafter så som man gjorde som barn.

E: Du kan inte på allvar mena att vuxna människor inte ger ting magiska krafter. Vad skulle du säga om jag till exempel viftade med ett fönsterkuvert framför dina ögon? Eller med en spruta framför dina ögon, eller ännu värre, med en kamera?

C: Jag tillmäter definitivt en spruta magiska krafter!

B: För mig räcker det att råka se ett papper med siffror för att jag ska drabbas av hjärtattack.

F: Jag hatar matte!

D: Nå, jag menar kanske snarare att sluta upp med att tillskriva *människor* magiska krafter.

B: Ha! Vem var det som förvandlades till en *pöl* på Försäkringskassan häromdagen?

C: Vadå? Vad var det som hände på Försäkringskassan?

D: Försäkringskassan är ett undantag.

E: Undantag? Från vadå om man får fråga?

A: Det kan jag hålla med om. Försäkringskassan är ett undantag. Ett undantag från allt!

D: De som jobbar där är totalt själlösa! Jag menar det. De saknar själ. När man är fixerad vid kvantitativt mätbara undersökningsresultat så kan aldrig begreppet "själ" få ett existensberättigande. Den kan ju aldrig formuleras materialistiskt, kemiskt eller biologiskt enligt någon naturlag om orsak och verkan, alltså finns den inte.

E: Den andliga dimensionen av människans psyke går verkligen förlorad i vår naturvetenskapliga, materialistiska begreppsapparat.

B: Men, du braljerar ju bara hela tiden! Kan du inte ta något på allvar?

D: "Braljerar"? Vad sjutton är det? Ett nytt ord i Svenska Akademiens ordlista?

E: Du menar "raljera".

A: Hur var det nu med Sverre och Katrin? Vad var det som hände med den där vampyrhistorien?

D: Matti klädde alltså ut sig till vampyr och kladdade ned sig med ketchup, och så gick de till Dicks tomt där vid gränsen till skogen du vet. Det var ju mörkt förstås.

E: Theo bankade på dörren och skrek, men barnen pep därinifrån: "Pappa Dick har sagt åt oss att vi inte får öppna för någon".

F: "Pappa Dick..."

B: Alltså, vem är det som berättat detta? Vems version är det? Theos?

D: Theo fortsatte skrika tills de öppnade, och då pekade han bort mot den skräckinjagande gestalten i blodiga kläder och det räckte för att Sverre bokstavligen skulle skita på sig av chocken. Katrin sprang uppför trappan och skrek: "Vi måste ringa Dick, vi måste ringa Dick" och Sverre kom efter i konstiga steg med sina nerbajsade byxor och skrek: "Vilken Dick, vilken Dick?"

C: Ursäkta, men är detta verkligen roligt? Jag tycker synd om den där lilla killen! Så skrämmd att han glömmer vad hans pappa heter.

A: Förlåt, du har rätt. Det är bara det att det är något ständigt komiskt över den där familjen, jag vet inte riktigt varför.

F: Jag tycker de är tråkiga.

C: Det är kanske just det som är att vara vuxen. Att vara lite tråkig. Det är en inre stabilitet kanske.

B: Eller ett stänk av resignation för den delen.

E: Eller så är detta med att vara vuxen bara en axelryckning.

F: Att vara vuxen, det är att bygga ett torn ända upp till Gud.

Middagsbordet släcks ned, scenen fryser. Till vänster i det mörka rummet öppnas en dörr mot en ljus bakgrund, in kommer Den korte hastigt och stänger efter sig. Ljuset ökar och F syns i rummet.

Den Korte: Aha! Ni gömde er bakom dörren. Finurligt tänkt. Och maskerad till på köpet, finurligt!

F: Nej. Jag är inte alls maskerad. Jag ser ut såhär.

Den Korte: Jaha. Ja. Det där huvudet får man väl göra något åt... förlåt, men vi har fotvandrat länge. Får man kanhända... (*lätta steg hörs och något ställs ned på golvet*) Ni har kanske varit i trakterna av Narbonne? Ändlösa vägar, verkligen ändlösa. Ja, till synes förstås.

F: Narbonne?

Den Korte: Förlåt oss. Vi menade givetvis inte att lägga oss i. Egentligen söker vi en person, och nu ska vi bara vila fötterna för att sedan strax ge oss av. (*Försöker dra av sig stövlarna*) Vill ni kanske ge oss ett handtag här? Nå, det kan göra detsamma, nu är de av hur som helst.

F: Varför gick ni in här?

Den Korte: Enkelt! Vi gick in för att dörren var öppen. Dörren var vidöppen! En frestelse svår att motstå, det vill vi lova.

F: Jag öppnade för någon annan...

Den Korte: Vi förstår, vi förstår. Man stöts bort av att vi är krympling. Man finner oss motbjudande förstås. Det borde vi ha begripit med detsamma, krymplingar ska hålla sig på plats.

F: Nej, nej, jag har inte haft en tanke på det, vi känner ju inte varann!

Den Korte: Nå, men det råder vi strax bot på. Vi har säkert gemensamma bekanta. Er mor till exempel, bara för att nämna någon. Minns ni henne? Åh, så dumt! Ni måste ju träffa henne betydligt oftare än vi!

F: Var det henne ni besökte i Narbonne?

Den Korte: Något som vi aldrig glömmer är hennes kunskaper i Det Franska Köket, vilket för övrigt hade satt outplånliga spår i hennes fysionomi. (*sysslar med persedlarna men avbryter sig abrupt*) Apropos det, ni är mycket lika till kroppshyddan. Är det på grund av er övervikt som ni isolerar er?

F: (*Bestört*) Det är hennes fel! Hon skulle alltid göda mig. Själv har jag aldrig någon mat hemma!

Den Korte: Vad kan det då vara som ni får sådan övervikt av?

F: Jag önskar att jag visste! Jag äter bara sallad.

Den Korte: Jaså, verkligen? Hos vilken detaljist är den salladen inhandlad? Det finns starka skäl att misstänka falsk varudeklaration. Det verkar snarare vara förklädd vetebulle. Aj, aj, det blir inte många kavaljerer där inte.

F: Det vill jag faktiskt inte ha heller!

Den Korte: Nej, ni gör alldeles rätt i att snarare bekymra er om er far. Asch, så dumt av oss att lägga sig i!
 Ni träffar honom under alla omständigheter oftare än vi.
 F: Har vi träffats förut? Ni påminner mig om något...

Rummet släcks ned, middagsbordet lyses upp och samtalet återtas.

C: Att bygga ett torn upp till Gud? Det var väl vackert sagt.

B: Alla svårigheter man går igenom och kanske kommer ur, vad tjänade det till?

A: "Vart skulle jag gå, om jag kunde gå, vem skulle jag vara, om jag kunde vara, vad skulle jag säga om jag hade röst, vem säger det här, säger att det är jag?"

C: Det var djupt. Är det du själv som kommit på det?

B: Det är Beckett. Husguden.

A: Jag vill gärna föreställa mig att en verkligt vuxen är en som kan blicka runt på sin omgivning och känna en sann kärlek gentemot alla. En vuxen är en som har frid i sitt hjärta, och som har "kommit fram", som kan sitta i sin gungstol på verandan och stillsamt invänta den slutliga vilan.

E: Det låter snarare som en beskrivning av en uråldrig pensionär än en vuxen.

B: Du menar att en som blir arg inte är vuxen? Eller en som är nervös? En som inte älskar alla är inte vuxen? Är jag inte vuxen om jag har andra känslor än uteslutande frid?

D: Den där förväxlingen märker jag ofta. Folk tror att det finns något sorts mål i sig att gå omkring och vara så fridsam. Då förväxlar man ju mognad och stagnation.

A: Vem var det som talade om Erich Fromm förut? Någon läste upp något ur hans bok, vad den nu hette.

C: Ja, visst, den har jag här, vänta.

A: Det var så fint. Det handlade just om mognad och stagnation tror jag.

C: Det är "Zenbuddism och psykoanalys". Det var väl det här du menade: *Att leva är att födas varje minut. Fysiologiskt talat, befinner sig vårt cellsystem i en process av oupphörlig födelse. Psykologiskt slutar emellertid de flesta av oss att födas på en viss punkt. Några är helt dödfödda. De fortsätter fysiologiskt att leva, fast deras mentala längtan står till att återvända till livmodern, till jorden, mörkret, döden.*

B; Vuxna är alltså en grupp människor som inte längre växer i längd och som inte längre utvecklas.

A: Inte växer i längd, nej, men som växer *neråt* kanske.

C: Ja, inåt och neråt. Man måste ju rota sig. Få grepp om sin tillvaro.

D: Vuxen behöver ju inte vara ett värdeladdat begrepp. Det behöver inte betyda "färdig" eller ens "mogen".

E: Nej. En person över tjugo år helt enkelt.

B: Sedan är det en annan sak att vuxna ofta *vill* bli alltmer färdiga och mogna. De vill förbättras.

F: Ja, det kanske de vill. Jag har aldrig träffat någon, så jag vet inte.

B: Jo, men min mamma till exempel, ville ju att jag skulle få det bättre än hon.

A: Ja. Själv vill jag att mina barn ska få det bättre än jag. Samtidigt så verkar det inte som om min mamma egentligen levde sitt liv så mycket bättre än sin egen mamma.

D: Arvssynden, vet du. Upprepningstvånget.

C: Men kan man överhuvudtaget tala om utveckling hos vuxna? Jag menar, finns det som vedertaget begrepp?

B: Du lägger en värdering i ordet "utveckling". Om du låter bli det så; javisst finns det en ständig utveckling. Föreställ dig en primitiv man i människans barndom som kommer hem till sin lille son efter ett misslyckat fiske. I vredesmod stryper han sitt barn. Efteråt drabbas han av ånger - se där en lärdom som vi alla dragit nytta av.

E: Det där var det snurrigaste jag hört.

F: Men varför stryper han sitt barn?

Middagsbordet släcks ned. Rummet till vänster lysas upp, Den Korte är knappt skönjbar, F mer synlig.

Den Korte: Så vad är det då jag påminner er om? Något obehagligt? En orkester för länge sedan? Någon av de skrattande fiolerna kanske? Eller den gnäggande violoncellen?

F: Orkester...vilken orkester?

Den Korte: "Vilken orkester"??

F: Kanske är det statyn jag tänker på?

Den Korte: Statyn! Statyn i eldstaden! Nu var det ni som påminde mig om något!

F: Nej, förresten, jag tar tillbaka! Inte statyn!

Den Korte: Varför så vankelmodig? Vi vet ju båda vad vi tänker på. Statyn i eldstaden som fanns i ert... vad ska jag säga, modesta palats.

F: Jag vill helst att ni går nu.

Den Korte: Ganska väl funnet, får jag säga. Ett modest palats! Eldstaden med sin staty, minsann! Minsann!

Det påminner mig om mitt ärende!

F: Sökte ni någon?

Den Korte: Jag sökte en flöjt i en orkester.

F: ...men varför pratar ni om en orkester...

Den Korte: Det fanns ju en stor eldstad i ert hem, inte sant? Med en pelare i form av en staty, en staty som egentligen bara var ett stort, gapande ansikte. Och en dag blev plötsligt statyn levande. Och statyn skulle ju leda en orkester, inte sant? Inte sant?

F: Varför är ni här?

Den Korte: För att ge dig en läxa! Säg mig, vad för slags lekar sysselsatte du dig med egentligen?

F: Talar ni om statyn?

Den Korte: Jag talar om dig och inte om någon annan.

F: Men vi lekte inte... det var statyn...

Den Korte: Det var så du sa när hon frågade, ja.

F: Nej... det var pappa som sa det till henne, att jag lekte med statyn. Eller...

Den Korte: Till vem? Till din mor? Märker du inte själv hur ihåligt det låter? Du är förstås bara en liten oskyldig flöjt i pappas orkester? En märkvärdigt tongivande liten flöjt, inte sant?

F: Men varför...

Den Korte: För det är dig jag kommit hit för!

Rummet till vänster mörkas ned helt, middagsbordet till höger kommer åter till liv:

A: Jag tror att vuxenhet är tid som har gått. Både vikingatid, medeltid, renässans, stenålder, men också den egna barndomen, mammas barndom och mina egna barns barndom.

C: Och visst kan man tänka sig att det ligger minnen från andra tider lagrade i ens celler? Tänk om det finns spår av en urtidsmänniska rent biologiskt, kvar i ens gener? Jag kanske skulle kunna hitta minnesbilder från tider som jag bara läst om i historieböcker?

D: Ja, har du läst om det så är det ju inte så konstigt att du minns det.

C: Äsch, du vet vad jag menar. Precis som i den där filmen med Nicholas Cage?

B: Är det inte arketyper du tänker på? Förekomsten av liknande bilder och symboler i människors drömmar och tankar.

E: Jag vill hellre likna mänskligheten vid en individ. En individ som genomgår fosterstadium, barndom och vuxentid. Och inte minst puberteten. Det är den period som mänskligheten befinner sig i just nu. Tiden då man kastas mellan besinningslös passion, ohämmat medlidande och avstängd iskyla.

F: Vadå?

D: Tillvaron har alltid varit ett slagfält.

C: Äh. Inte alls. Inte när jag sitter en kväll och det är tidig vår, kanske mars, och fönstret är lite öppet. Det strömmar in en lukt av smältande is, luften är klar och fylld av fukt. Det hörs steg från någon av gatorna och en bil parkerar på den grusiga asfalten. Det är något nytt i luften, våren har sakta börjat närma sig...

A: Vad lustigt! Det där har jag också känt! Varje vår kommer det ett alldeles speciellt tillfälle till mig då jag helt säkert vet att vintern är borta. Det är bara en kort stund, och det gäller att känna igen den när den kommer för den kommer inte tillbaka - det har hänt att jag har missat den. Det är ett ögonblick, kanske en minut, kanske en halvtimme, då luften plötsligt är förändrad, smeksam istället för taggig, sensuellt jordig istället för rykande frostig.

B: Precis! Då asfalten verkar lite, lite torrare än för en stund sedan, och man plötsligt verkligen ser gruset på marken och minns frukostrasterna för länge sedan, när man förstod att det började bli dags att ta med sig

sina spelkolor till skolan, och sätta sig i rader invid skolfasaden, med utspretade ben och en liten pyramid av kolor framför sig.

F: Vilka färger hade kulorna?

B: Hm, de var väl gula, röda, blåa och så glaskulorna förstås.

D: Ja, det finns vissa minnen som liksom verkar permanentade, eller inristade på något sätt. För mig finns det en sorts ur-morgon som jag kan återkomma till. Minnet av en morgon med en särskild sorts solstrålar som kryper fram från en lågt stående sol bakom höga tallar. Bleka strålar som bara en kort stund orkar lysa in i rummen. Varje sådant minne öppnar en rad dörrar inom mig och jag förflyttas på en sekund i tiden, rakt ned mot en sorts evig stund då allting flyter ihop.

E: Fint beskrivet. Menar du att tiden stannar upp på något sätt?

D: Snarare som om vissa ögonblick i mitt liv, trots att de inte varit särskilt enastående, tycks ha förvandlats till en sorts eviga markörer i en spiralformad linje, och varje sådan markör ger mig en omedelbar återkoppling till det förflutna.

C: Jag kan nog känna igen mig lite i det. Jag har också en rad ofta helt meningslösa minnesbilder som återkommer. Jag funderar ibland på om det ligger något sorts budskap i dem.

A: Ja, mig har det hänt flera gånger att ett specifikt minne helt plötsligt bara dyker upp, ett minne som jag i åratals dolt för mig själv.

B: Fast det där med att man kan förtränga minnen har man väl lagt bort? Jag menar, forskningen visar väl rätt entydigt att det inte funkar så?

E: Tja, psykoanalys i all ära, men det ger ju ändå aldrig svar på frågan om livets mening.

B: Vad menar du?

E: Man kan ju gråta över den spillda mjölken i åratals analys, men sedan står man där ändå och måste hitta på något skäl till att varje dag kliva upp ur sängen och borsta tänderna och äta och gå till jobbet.

D: Talar du om en Gud?

E: Jag tror inte på det där om Jesus, om det är det du menar.

B: Själv tror jag på att det fanns en trädgård en gång som varelsor strövade omkring fria och lyckliga i. Sedan lurades de att äta en förbjuden frukt och blev plötsligt medvetna om sin nakenhet. De kunde inte längre gå fria i trädgården utan var tvungna att lämna den. De fick ge sig iväg på egen hand, utan skydd, och leva bäst de förmådde med sin självmedvetenhet.

A: Jag tror på att det en gång fanns en ur-varelse, det kan jag gå med på. Men jag tror att den krälade upp ur dyn, ur vattnet, för att leva på land. Där tror jag att den utvecklades under många år till att bli människan. Det du beskriver låter som om det vore ett straff att bli vuxen. Att det idealiska är att man förblir ett barn.

B: Ja, alla de som jag träffade på Primalinstitutet förra året, de betraktade det definitivt som ett straff att bli vuxen. Du anar inte vad de betalade för att få ligga i en madrasserad cell och skrika *pappa*.

F: Betalade de för att skrika pappa?

A: Men regression behöver inte vara av ondo. Låt oss leka tidsmaskin ett ögonblick. (Pekar på B) Låtsas att du sitter i en tidsmaskin och reser tillbaka till den tid då du var liten, kanske fyra, fem år. Stanna maskinen och kliv ut. Var befinner du dig?

B: Jag hamnar direkt i min barnkammare

A: Vad ser du där?

B: Jag ser mig själv sitta där på golvet och leka med min röda robot.

A: Vad händer?

B: Roboten går sönder. Jag ser att jag börjar gråta och ropar på mamma, men ingen kommer.

A: Vad är din första spontana reaktion när du ser dig själv, fyra år gammal, sitta och gråta och ingen kommer och tröstar? Vill du springa dit och trösta eller vill du vända om och gå?

F: Jag kan trösta! Hur såg roboten ut?

D: Alltså, vad är poängen?

B: Jo, men jag fattar nog. Man ska väl på något sätt få syn på hur man ser på sig själv.

A: Framförallt hur förlåtande man ser på sig själv. Eller på sin själ kanske.

Det mörka rummet med eldstaden:

Den Korte: Du tror att ingen kan se in i dina intrikata planeringar, eller hur? Allra minst din mor.

F: Han sa att något måste balansera och väga emot...

Den Korte: ... de skrattande violerna?

F: Han sa, att flöjten behövdes för att orkestern skulle bli...

Den Korte: Hur som helst, det kan göra detsamma - jag har förföljt dig varenda sekund sedan dess, och nu har stunden kommit.

F: *(Börjar gråta)* Förlåt mig! Jag ber om förlåtelse!

Den Korte: Hela tiden denna totala brist på inlevelse! Det handlar om en vanligt förekommande och helt odramatisk omständighet. Ett ordinärt avsked bara. Ingenting mer. Du förstår väl att det du gjorde inte går att reparera? Att du nu är förstörd materia.

F: Ja, ja, det förstår jag!

Den Korte: Jag tänker ge dig en spruta i huvudet, till att börja med. Skälet till det är att det främst är ditt huvud som måste behandlas. Idealet vore att helt avskaffa det, men jag inser att det skulle bli komplicerat.

(Sysslar med saker i en väska)

F: Vad kommer att hända mig?

Den Korte: Ett ordinärt avsked bara. Ingenting mer.

Tillbaka vid middagsbordet, ljus, ljud och rörelser:

D: Ah! Äntligen är vi tillbaka vid själen!

E: Ja, det är väl vad som egentligen återstår för oss att dissekera denna kväll: själen. Definiera själen, någon?

C: Själen är en oförstörbar livsprincip. Själen är en ande, och anden är substansers sätt att existera oberoende av tid och rum.

F: Ett spöke?

B: Men var *sitter* själen?

C: Själen bildar tillsammans med den materiella principen en levande organism, människan.

E: Ledsen, men det här är ju bara dumheter.

A: Jag är inte så säker på det. Har du någonsin sett en död människa? Jag har sett båda mina föräldrar och min farmor, och det är faktiskt helt slående hur deras ansikten totalt förändras efter döden. Det är inte samma människa!

D: Det beror nog snarare på att all muskelspänning släpper, och alla anletsdrag slätas ut.

B: Jag tror att det är de där 21 grammen som flyger sin kos. Är det inte så att kroppen blir 21 gram lättare efter döden.

E: "21 gram" är ingenting annat än en Hollywoodfilm. Den hette så, helt enkelt. "21 gram".

B: Själen funktion kanske är att skilja på levande respektive icke-levande materia.

C: Men själen är ju själva den levande organismens princip. Inte något som tillfogats den. Den är en varats medprincip.

D: Men vad är då levande och vad är dött? Varför skulle själen överge det som dött en fysisk död?

Tveksamt! För övrigt, för att återkomma till den där med vuxenhet, jag vill påstå att vuxen blir man just genom förekomsten av död- det är när man inser att man är dödlig som man slutligen blir vuxen.

A: Minns ni Riket?

E: Javisst! Den danska TV-serien med Ernst-Hugo Järegård? Helt underbar!

A: Där beskrivs döden som den totala närheten, och att det är orsaken till varför vi fruktar döden.

D: Precis. Det finns väl ingenting som vi människor fruktar lika mycket som närhet.

C: "Döden och dess ständiga närhet gör det möjligt att älska, och att älska passionerat!"

B: Du är verkligen en citatmaskin! Vem är det där nu då?

C: Maslow.

B: Han med behovspyramiden?

F: Men vad hände med roboten?

Forts.